29. 4. 2008

ID: 54266

Vrácení plnění

Majetkovým vyjádřením prospěchu, který vznikl v důsledku užívání nemovitosti na základě neplatné kupní smlouvy, je peněžitá částka, která odpovídá částkám vynakládaným obvykle v daném místě a čase na užívání věci, zpravidla formou nájmu a důvodně se poměřuje s obvyklou hladinou nájemného. Bylo-li nájemné v posuzovaném období regulovanou cenou, nemůže výše bezdůvodného obohacení přesáhnout částku omezenou cenovými předpisy.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 2905/2005, ze dne 31.1.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce: J. T., zastoupený advokátem, proti žalované: J. P., d., o zaplacení 461.596,- Kč s příslušenstvím a o vzájemném návrhu žalované na zaplacení 550.000,- Kč, vedené u Okresního soudu v Příbrami pod sp. zn. 8 C 163/2002, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. června 2005, č. j. 23 Co 200/2005-349, tak, že rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. června 2005, č. j. 23 Co 200/2005-349, a rozsudek Okresního soudu v Příbrami ze dne 13. listopadu 2002, č. j. 8 C 163/2002-264, pokud jimi bylo rozhodováno o částce 107.563,- Kč s příslušenstvím a o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky a vůči státu, se zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací Okresnímu soudu v Příbrami k dalšímu řízení; jinak se dovolání odmítá.

Z odůvodnění :

Žalobce se po rozšíření žaloby v průběhu řízení domáhal zaplacení částky 461.596,- Kč s příslušenstvím, která sestávala z částky 147.003,- Kč za bezplatné užívání jeho nemovitosti v době od 1. 11. 1993 do 18. 7. 1996, z částky 257.593,- Kč na náhradě škody způsobené žalovanou na nemovitosti tím, že ji po dobu užívání řádně neudržovala, a z částky 57.000,- Kč za náklady, které byl žalobce nucen vynaložit na obnovení odběru elektrického proudu do objektu. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a vzájemným návrhem se domáhala náhrady investic, které do objektu vložila; výši nároku vyčíslila částkou 550.000,- Kč, představující rozdíl tržní ceny nemovitosti mezi stavem v roce 1975 a stavem současným.

Rozsudek Okresního soudu v Příbrami ze dne 9. 10. 1998, č. j. 8 C 197/96-95, jímž bylo uloženo žalobci, aby zaplatil žalované částku 72.104,- Kč (po započtení vzájemných nároků), byl k odvolání obou účastníků zrušen usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 13. 4. 1999, č. j. 23 Co 121, 122/99-132, a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Okresní soud v Příbrami rozsudkem ze dne 21. 9. 1999, č. j. 8 C 197/96-178, uložil žalobci, aby zaplatil žalované částku 195.867,- Kč, a rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky a vůči státu. Vyšel ze zjištění, že žalovaná nemovitost užívala na základě neplatné kupní smlouvy ze dne 31. 7. 1975 a v letech 1977 - 1979 provedla rozsáhlou rekonstrukci a modernizaci objektu s celkovou investicí 443.154,- Kč. Podle posudku M. S., znalce z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí a z oboru stavebnictví, stavby obytné, průmyslové a zemědělské, by hodnota nemovitostí při zachování jejich původního stavu při běžné údržbě v současnosti činila 972.510,- Kč, vzhledem k provedeným investicím však při zanedbané údržbě ze strany žalované činí 1.901.752,- Kč; při běžné řádné údržbě a při zohlednění provedených investic by přitom cena nemovitostí dosahovala 2.159.345,- Kč. Soud dovodil, že žalobce má právo na náhradu za znehodnocení objektu

způsobeného nedostatečnou údržbou ve výši 257.593,- Kč (rozdíl mezi částkami 2.159.345,- Kč a 1.901.752,- Kč), na zaplacení nájemného ve výši 39.540,- Kč, které žalovaná prokazatelně přijala za pronájem nemovitostí, a na náklady za zřízení nového odběrného místa elektřiny ve výši 57.000,- Kč, celkem tedy 354.133,- Kč. Žalobce by měl žalované zaplatit 929.242,- Kč (rozdíl mezi současnou hodnotou objektu při zanedbané údržbě ve výši 1.901.752,- Kč a hodnotou objektu při zachování původního stavu při běžné údržbě 972.510,- Kč), avšak vzhledem k požadavku žalované na zaplacení částky pouze 550.000,- Kč, soud po vzájemné kompenzaci uvedených pohledávek účastníků uložil žalobci, aby žalované zaplatil částku 195.867,- Kč.

K odvolání obou účastníků Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 5. 2000, č. j. 23 Co 704/99-204, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, řízení o odvolání žalované po zpětvzetí zastavil, rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení mezi účastníky a vůči státu a nepřipustil proti rozsudku dovolání.

Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 29. 8. 2002, č. j. 25 Cdo 2148/2000-251, rozsudek odvolacího soudu spolu s rozsudkem soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Okresní soud v Příbrami rozsudkem ze dne 13. 11. 2002, č. j. 8 C 163/2002-264, uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 461.696,- Kč s příslušenstvím, zamítl vzájemný návrh žalované na zaplacení částky 550.000,- Kč a rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky i vůči státu. Po shrnutí skutkových zjištění v dané věci a s odkazem na závazný právní názor Nejvyššího soudu dospěl k závěru, že podaná žaloba je ve všech uplatněných nárocích důvodná. U nároku na zaplacení bezdůvodného obohacení ve výši odpovídající obvyklému nájemnému za období od 1. 11. 1993 do 18. 7. 1996, kdy byla žalobci nemovitost předána, není podle soudu rozhodné, zda žalovaná v uvedeném období objekt sama využívala k podnikatelské činnosti nebo jej pronajímala; podstatné je, že v této době s nemovitostí disponovala, měla možnost ji pronajmout a získat tak nájemné v částce vyčíslené znalcem, naopak žalobce v tomto období neměl žádnou možnost se svou nemovitostí nakládat.

K odvolání žalované Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 3. 2003, č. j. 23 Co 22/2003-301, rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku změnil tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 39.540,- Kč s příslušenstvím, žalobu na zaplacení částky 422.156,- Kč s příslušenstvím zamítl, jinak jej potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů mezi účastníky i vůči státu. Podle odvolacího soudu soud prvního stupně správně a úplně zjistil skutkový stav, na jeho základě však dovodil ne zcela správné závěry. Získala-li žalovaná za dobu před vydáním nemovitosti žalobci v souvislosti s její držbou nějaký majetkový prospěch, jednalo se o bezdůvodné obohacení ve smyslu § 451 a násl. obč. zák. v podobě plnění, které obdržela z pronájmu nemovitosti v období do 31. 5. 1995, tzn. částka 39.540,- Kč. Odvolací soud dovodil, že žalovaná se bezdůvodně neobohatila již tím, že s nemovitostí disponovala a měla možnost ji pronajmout a získat tak nájemné ve výši vyčíslené znalcem, neboť pouhá možnost nemovitost pronajmout nebo ji fakticky využívat sama o sobě žádný majetkový prospěch žalované nepřinesla a nevzniklo jí tak ani žádné bezdůvodné obohacení, vyjma skutečně získaného nájemného (tj. plnění bez právního důvodu podle § 451 odst. 2 obč. zák.).

Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 3. 2005, č. j. 25 Cdo 2029/2003-325, byl rozsudek odvolacího soudu ohledně částky 365.156,- Kč s příslušenstvím zrušen a věc mu byla v tomto rozsahu vrácena k dalšímu řízení; dovolání bylo zamítnuto ohledně částky 57.000,- Kč. Dovolací soud vyložil, že v případě užívání cizí nemovitosti spočívá obohacení v možnosti užívat cizí věc bez placení úhrady za užívání. Protože nelze spotřebované plnění v podobě užívání věci vrátit, musí povinná osoba vydat bezdůvodné obohacení peněžitou formou; pokud výše náhrady není předpisem stanovena, určí ji soud na základě finančního ocenění prospěchu, který účastníku

užíváním věci vznikl. Majetkovým vyjádřením tohoto prospěchu je peněžitá částka, která odpovídá částkám vynakládaným obvykle v daném místě a čase na užívání věci, zpravidla formou nájmu; důvodně se tedy tato náhrada poměřuje s obvyklou hladinou nájemného. Bezdůvodné obohacení v takovém rozsahu vzniká i tomu, kdo bez platného právního titulu na úkor vlastníka dosáhl postavení detentora věci například tím, že nemovitost měl uzamčenu a měl ji přístupnou jen pro sebe a svou potřebu, a to bez ohledu na to, nakolik intenzivně ji skutečně využíval (v jakém rozsahu, časovém období apod.), to vše samozřejmě v cenové úrovni odpovídající tomu, jaké částky by musel v daném místě a čase vynaložit, aby si (zpravidla) formou nájmu zajistil užívání nemovitosti obdobného charakteru, stavebního stavu, vybavení apod. Vytkl odvolacímu soudu, že za situace, kdy byl promlčen nárok žalované na vydání částky odpovídající zhodnocení nemovitosti, zabýval se nadbytečně tím, že žalovaná nemovitost zhodnotila provedením stavebních úprav, a že nesprávně při posuzování výše škody způsobené neprováděním běžné údržby přihlížel k tomu, že nemovitost byla investicemi žalované oproti předchozímu stavu zhodnocena; započetl tak proti nároku žalobce nárok žalované, který jí nebylo možno v řízení přiznat, protože byl promlčen.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 6. 2005, č. j. 23 Co 200/2005-349, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, jímž byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci 365.156,- Kč s příslušenstvím, a rozhodl o náhradě dosavadních nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky a vůči státu. S odkazem na závazný právní názor dovolacího soudu určil výši bezdůvodného obohacení vzniklého užíváním nemovitosti bez právního důvodu podle částek vynakládaných v daném místě a čase za užívání obdobné věci formou nájmu, vyšel přitom ze znaleckého posudku, stejně jako u škody znehodnocením nemovitosti, kde vyložil, proč nepřihlédl k nově uplatňovaným námitkám vůči znaleckému posudku M. S. (§ 205a odst. 1 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná dovolání, které odůvodňuje podle § 241a odst. 2 písm. a) a b) o.s.ř. Po obsáhlé rekapitulaci dosavadního průběhu sporu namítá, že odvolací soud při stanovení výše bezdůvodného obohacení při užívání nemovitosti bez právního důvodu vyšel ze znaleckého posudku, který nevzal v úvahu, že po určitou dobu byla cena (výše nájemného) regulována, přičemž podle judikatury dovolacího soudu (sp. zn. 28 Cdo 2340/2000) nemůže bezdůvodné obohacení přesáhnout částku danou omezeními cenových předpisů. Ve vztahu ke zjištění výše škody znehodnocením nemovitosti polemizuje se závěry znaleckého posudku M. S., zejména o vyjádření tzv. časové amortizace ohledně opotřebení nemovitosti, namítá, že tak vysokou škodu nemohla způsobit, a vytýká odvolacímu soudu, že nepřihlédl ke znaleckému posudku vypracovanému při převodu nemovitosti a že posudek znalce S. neposuzoval v kontextu dalších zjištěných skutečností. S poukazem na závěr dovolacího soudu vyjádřený v R 54/2003 dovolatelka tvrdí, že od částky vyjadřující náklady na opravu opotřebené věci musí být odečtena částka představující zhodnocení věci její opravou oproti původnímu stavu, přičemž zdůrazňuje skutečnost, že právě ona svou činností nemovitosti v určitém smyslu zároveň zhodnotila, k čemuž mělo být přihlédnuto bez ohledu na to, že její nárok na náhradu za zhodnocení byl shledán (i dovolacím soudem) promlčeným. Navrhla, aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření označil dovolání za nepřípustné a odkazuje na ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. s tím, že napadány jsou pouze závěry znaleckého posudku, tedy uplatňován nezpůsobilý dovolací důvod. Upozorňuje dále na to, že žalovaná zaměňuje nepřípustné zhodnocení poškozené věci opravou k tíži škůdce s jejím zhodnocením z jiného titulu, u nějž bylo dovozeno promlčení. Navrhl proto, aby dovolací soud dovolání odmítl.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. oprávněnou osobou - účastníkem řízení, se nejprve zabýval přípustností dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236

odst. 1 o.s.ř.).

Podle ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [písm. a)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [písm. b)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [písm. c)]. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Dovolání v dané věci není přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř., neboť ve fázi po předchozím zrušovacím rozhodnutí dovolacího soudu rozsudkem odvolacího soudu nebylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně a není přípustné ani podle § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř., neboť nebylo rozsudkem odvolacího soudu potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým by soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku proto, že by byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil. Přípustnost dovolání je proto třeba posuzovat podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Dovolání může být podle tohoto ustanovení přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, přípustnost dovolání neumožňují) a jde-li zároveň o právní otázku zásadního významu. Přípustnost dovolání není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam; přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Žalovaná napadá rozsudek odvolacího soudu, jímž byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen ohledně částky 365.156,- Kč s příslušenstvím, která sestává z částky 257.593,- Kč představující nárok na náhradu škody znehodnocením nemovitosti způsobené nedostatečnou údržbou, a z částky 107.563,- Kč (po odečtení již pravomocně přisouzených 39.540,- Kč) odpovídajících výši nájemného za užívání nemovitosti žalovanou v době tří let před jejím vydáním. Protože jednotlivé složky práva na náhradu škody se projevují jako samostatné dílčí nároky odvíjející se od odlišného skutkového základu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 1969, sp. zn. 3 Cz 13/69, publikovaný pod č. 28 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1970), je nutné s touto jejich samostatností počítat i při posuzování přípustnosti dovolání.

Z vylíčení důvodů dovolání ve vztahu k částce 257.593,- Kč na náhradě škody za znehodnocení nemovitosti vyplývá, že dovolatelka nesouhlasí především s tím, jak soudy obou stupňů zjistily skutkový stav v projednávané věci, a tvrdí, že z provedených důkazů skutkový stav nebyl zjištěn správně ani úplně. Namítá, že znalec nesprávně vyjádřil tzv. časovou amortizaci ohledně opotřebení nemovitosti a že soud měl znalecký posudek hodnotit v souvislosti s dalšími provedenými důkazy, tedy ve skutečnosti dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu v otázce hodnocení důkazů a z toho plynoucích skutkových zjištění, nikoliv pro samotné právní posouzení věci. Namítaná okolnost, že rozsudek odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování (srov. ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř.), však přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. založit nemůže.

Zásadní právní význam nelze napadenému rozhodnutí přisoudit ani z hlediska dovoláním vymezené právní otázky o snížení rozsahu znehodnocení nemovitosti o hodnotu, kterou žalobce získal jejím

zhodnocením. Poukaz dovolatelky na rozhodnutí R 54/2003 je neodpovídající, neboť tento judikát se týká případného bezdůvodného obohacení poškozeného tím, že poškozená věc byla opravou přivedena do lepšího stavu než před škodnou událostí (bezdůvodné obohacení poškozenému vzniká tím, že provedením opravy se jeho majetkový stav zvýší oproti stavu před poškozením věci), nikoliv tedy situace, která nastala v projednávané věci, kdy kromě znehodnocení nemovitosti ji žalovaná vlastní činností též v určitém směru zhodnotila (jí tvrzené zhodnocení tedy nesouvisí s provedením opravy). Dovolatelkou citované rozhodnutí vychází z odlišného skutkového stavu a nemůže nic změnit na tom, co již v předchozím rozhodnutí dovolací soud vyložil - nárok žalované na náhradu odpovídající zhodnocení je promlčen a nemůže být ve sporu nikterak zohledněn.

Z uvedeného vyplývá, že dovolání žalované v tomto rozsahu směřuje proti rozhodnutí odvolacího soudu, proti němuž není tento mimořádný opravný prostředek přípustný; Nejvyšší soud ČR proto dovolání podle ustanovení § 243b odst. 5 věty první a § 218 písm. c) o.s.ř. odmítl.

Jiná je ovšem situace u dílčího nároku na vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího v neoprávněném užívání nemovitostí. Nesprávné právní posouzení věci, které dovolatelka uplatňuje jako důvod dovolání [§ 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř.], může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 451 odst. 1 obč. zák. kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Podle odst. 2 tohoto ustanovení bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.

Podle § 457 obč. zák. je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal.

Podle § 458 odst. 1 obč. zák. musí být vydáno vše, co bylo nabyto bezdůvodným obohacením. Není-li to dobře možné, zejména proto, že obohacení záleželo ve výkonech, musí být poskytnuta peněžitá náhrada. Podle odst. 2 tohoto ustanovení s předmětem bezdůvodného obohacení musí být vydány i užitky z něho, pokud ten, kdo obohacení získal, nejednal v dobré víře. Podle odst. 3 ten, kdo předmět bezdůvodného obohacení vydává, má právo na náhradu nutných nákladů, které na věc vynaložil.

V případě neplatné kupní smlouvy, jíž měla být převedena nemovitost, jsou plněními, která jsou si její účastníci ve smyslu § 457 obč. zák. povinni vydat, ze strany prodávajícího převod vlastnictví a ze strany kupujícího zaplacení kupní ceny. Úhrada částek odpovídajících výši nájemného za užívání nemovitosti žalovanou v době před jejím vydáním je nárokem na vydání bezdůvodného obohacení získaného plněním bez právního důvodu podle § 451 odst. 2 obč. zák., které je žalovaná povinna vydat peněžitou formou; jak vyslovil dovolací soud již v předchozím zrušovacím rozhodnutí, pokud výše náhrady není předpisem stanovena, určí ji soud na základě finančního ocenění prospěchu, který účastníku užíváním věci vznikl. Majetkovým vyjádřením tohoto prospěchu je peněžitá částka, která odpovídá částkám vynakládaným obvykle v daném místě a čase na užívání věci, zpravidla formou nájmu a důvodně se poměřuje s obvyklou hladinou nájemného. Dovolatelce je přitom třeba přisvědčit v tom, že bylo-li nájemné v posuzovaném období regulovanou cenou, nemůže výše bezdůvodného obohacení přesáhnout částku omezenou cenovými předpisy (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 1999, sp. zn. 25 Cdo 2578/98, publikovaný pod č. 53 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 2000).

Za situace, kdy předmětem sporu je nárok na vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího v užívání nebytových prostor za dobu od 1. 11. 1993 do 18. 7. 1996, tedy zčásti i za období, kdy nájemné bylo regulovanou cenou (vyhláška č. 585/1990 Sb., o cenové regulaci nájemného z nebytových prostor,

byla zrušena ke dni 1. 10. 1995), je zřejmé, že závěr odvolacího soudu o rozsahu náhrady, který regulaci nezvažuje (neomezuje výši náhrady hranicí regulované ceny), je v rozporu s hmotným právem i ustálenou judikaturou dovolacího soudu. Z tohoto důvodu má rozsudek odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. a dovolání proti němu je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Protože ve vztahu k částce 107.563,- Kč napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a uplatněný dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. je naplněn, Nejvyšší soud České republiky rozsudek odvolacího soudu v tomto rozsahu a v závislých výrocích o náhradě nákladů řízení [§ 242 odst. 2 písm. b) o.s.ř.] zrušil. Jelikož důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, se vztahují i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud v odpovídajícím rozsahu i toto rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 věta za středníkem, odst. 3 o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Plat
- Podnájem bytu (exkluzivně pro předplatitele)
- Pojištění (exkluzivně pro předplatitele)
- Předkupní právo (exkluzivně pro předplatitele)
- Restituce (exkluzivně pro předplatitele)
- Spotřebitel (exkluzivně pro předplatitele)
- Odporová žaloba
- Autonomie vůle (exkluzivně pro předplatitele)
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Střídavá péče (exkluzivně pro předplatitele)
- Styk dítěte s rodičem (exkluzivně pro předplatitele)